

V tem je začula Mariča za seboj poreden glasek, ki je klical: »Zvonček pač misli, da bo prvi; jaz pa vem prav natančno, da je solnce poslalo svoje poslanca že nekaj dni prej na hrib, da se je tam že požuril črni teloh, da že pripravlja strd za prve goste.«

Govorila je to neka koreninica. Marica ni mogla spoznati, kdo je bila. Zvonček se je že mislil razjeziti nad objestno koreninico. Ko pa je slišal govoriti o medu, se je spomnil, da ga še nima.

Hitro so mu dali škrtje še nekoliko medu v cvet. Ves vesel je pozvonil in rekel: »Pripravljen sem, še celo strd imam za goste, da bodo prihajali in prenašali moje pozdrave drugim zvončkom. Zbogom, zaspančki! V svet grem, v svet — solnce bom gledal!« In zvonček je rinil z glavico skozi zemljo. Toda joj! Ni šlo. Zemlja je bila pretrda in ubožec si je ranil mehko glavico. Tedaj so mu napravili škrtje trd oklep iz dveh listov in tako se je porival zvonček navzgor, srečno prevrtal skorjo in se na zemlji odprl solncu in sreči.

Med tem pa je nastal pod zemljo hud dirindaj. Iz korenik so pognale trobentice, prav za prav trobentači. Trobili so na ves glas. Tako so trobili, da so se zbudile neke zale gospodične poleg njih in se začele gibati v svojih svetlovijolčastih svilenih oblekah. Ob zvoku trobent so se klanjale na desno in levo, se priklanjale in stopicale nežno kakor v plesni dvorani. Tako dobro so se razumele s trobentači, da so sklenili, da pojdejo čez nekaj dni skupaj na zemljo. Zale gospodične žefranke so se odpravile s trobentači in z bledomodrim jetrnikom.

V zadnjem trenutku pa se je pokazalo, da trobentači le niso tako junaški in utrjeni, kakor so se kazali. Zaprosili so škrate, da jim napravijo tople kožuške za prve mrzle dni zemskega bivanja. In listi trobentačev so dobili mehke belodlakaste plaščke. To so se smejale gospodične mehkužnim gospodičem!

Dve gospodični žefranki pa sta stali ob strani, ker sta imeli namesto svetlovijoličastih oblek bele. Žalostno sta gledali na svoje tovarišice in pretakali debele solze. Tedaj sta pa prišla dva mlada gospodiča, brata, ki sta se predstavila: »Piševa se Pasji zob« — in sta rekla, da jima je bolj všeč bela barva kot svetlovijolčasta in da ju vabita k sebi v senco. In beli gospodični žefranki sta odrinili skupno s prijaznima gospodoma v senco.

(Konec.)

Pomladno življenje.

*V srebrnih brezah
sok kipi
in ptičji zbor
že gostoli.*

*Livade polne
cvetja so,
čez polje fantje
vriskajo...*

Albin Čebular.